



BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

E - ISSN: 3139 -1893

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

ஒள் நுதல் மகளிர் கைம்மை கூறும் புறநானூறு

முனைவர் இரா. கவிதா எம்.ஏ., எம். எட்., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,

உதவிப்பேராசிரியர், எஸ்.ஏ.கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, திருவேற்காடு, சென்னை-600 077

மின்னஞ்சல் – kavithar@sacas.ac.in

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பெண்ணாகப் பிறந்து பல தருணங்களில் தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்ட அவளுடைய வாழ்க்கையில் கணவன் இறந்துபட்டால் அப்பெண்ணின் நிலை என்ன? இழிவு, துன்பம், போராட்டம் தான் வாழ்க்கையாக அமைகிறது. கைம்மை பற்றி பா.இறையரசன் கூறும் போது, “கணவன் இறந்த பிறகு வாழும் மகளிர் கைம்பெண்கள், ஆளில் பெண்டிர், கழிகல பெண்டிர், படிவ மகளிர், உயவர் பெண்டிர், பருத்திப் பெண்டிர் எனப்பட்டனர்.மேலும் அவர்கள் அணிகலன்கள் அணியாமலும், உப்பில்லாத உணவை மட்டுமே உண்டனர்” என்கிறார். இப்படிப் பெண்கள் சிறுவயதில் மகிழ்ச்சியும் இன்பமும், பெற்றவர்கள், திருமணம் ஆகி கைம்பெண் ஆனால் அவர்கள் உடன்கட்டை (புறம்.247) ஏறுவது என்பது வருத்தம் அளிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

திறவுச்சொற்கள் : கைம்மைக் கோலம் - வளையல்களைக் களைதல் - அணிகலன்களைக் களைதல் - கூந்தல் களைதல் - கைம்மைத் துயர்- வீரம் செறிந்த பெண்டிர்

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்கள் உலக இலக்கியங்களோடு வைத்து எண்ணத்தக்க செவ்வியல் இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றன. இவை பழந்தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், அவர்களது பழக்க வழக்கங்களையும் எடுத்துரைக்கும் காலப் பெட்டகங்களாக மிளர்கின்றன. பழந்தமிழகத்தில் மகளிர் கல்வியறிவில் சிறந்து விளங்கினர். கவிபாடும் வல்லமை பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். தங்களின் புலமையாற்றலால் பல புதுமைகளைப் படைத்த பூவையராகப் பல பெண்கள் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு திகழ்ந்த மகளிரின் வாழ்க்கையை சங்க இலக்கியங்கள் காலக் கண்ணாடி போன்று எடுத்துரைக்கின்றன. அதிலும் கைம்பெண்களை சமுதாயம் எங்ஙனம் நடத்தியது என்பதையும் இவ்விலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

கைம்மைக் கோலம்- வளையல்களைக் களைதல்

பெண்களின் ஒப்பனை கணவன் இறந்த நிலையில் சிதைவு பெற்று கைம்மைக்குரிய தோற்றத்தை உருவாக்குகிறது. கணவனை இழந்து வாழும் பெண்கள் மங்கலப் பொருள்களை நீக்கி வாழ வேண்டும். வளையல் அணிதல் கூடாது என்று சமுதாயம் வலியுறுத்தியது. இதனை,

“வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற”

(புறம். 237.10-12)

“தொடிகழி மகளிரின் தொல்கவின் வாடி”

(புறம்.238.5-7)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. வெளிமான் என்ற மன்னன் இறக்க அவனுடைய உரிமை மகளிர் தங்கள் கைகளில் அணிந்திருந்த வளையல்களை உடைத்தெறிந்தனர். இதனால் அவர்களது கைகளின் கவின் குறைந்து பார்ப்பதற்கு வெறுமையாகக் காட்சியளித்தன என்று பெருஞ்சித்திரனார் குறிப்பிடுகின்றார்.



அணிகலன்களைக் களைதல்

கணவனுடன் வாழ்கின்ற பெண்களே பல்வேறு அணிகலன்களை அணிந்திருப்பர். கணவனை இழந்த பெண்கள் எந்தவிதமான அணிகலன்களையும் அணிதல் கூடாது. கரிகாற் பெருவளத்தான் மறைந்தான். அவனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற அனைவரும் வருந்தினர். அவனது உரிமை மகளிர் தாங்கள் அணிந்திருந்த அனைத்து அணிகலன்களையும் களைந்து பெருந் துயருற்றனர். இதனை அவனது இறப்பினைக் கண்டு கலங்கிய கருங்குழலாதனார் எனும் புலவர்,

“பூ வாட் கோவலர் பூவுடன் உதிரக்
கொய்து கட்டுஅழித்த வேங்கையின்
மெல்லியல் மகளிரும் இழை களைந்தனரே”
(புறம்.224, 15-17)

என்று துயருற்றுப் பாடுகின்றார்.

கூந்தல் களைதல்

பெண்களுக்கு அழகு தருவது கூந்தல். அக்கூந்தலிலேதான் பெண்கள் மலரணிந்து மகிழ்ந்தனர். கணவன் இறந்து படவே தமக்கு அழகு தந்த கூந்தலைப் பெண்கள் களைந்தார்கள். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைக் கல்லாடனார் பாடியபோது,

“மெய்ம் மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்
ஒன்றுதல் மகளிர் கைம்மையே
அவிர் அறல் கடுக்கும் அம்மென்
குவை இருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே”
(புறம்.25:10-14)

என்று பாடுகின்றார். நெடுஞ்செழியனே நீ படையெடுத்துப் பகைவரை அழிப்பதால், பகைவர்களது மனைவியர் கைம்மையை மேற்கொள்ள வேண்டி விளங்கித் தோன்றும் ஆற்றின் கரிய தலைமுடியினைக் களைந்தார்கள் என்று கைம்பெண்கள் கூந்தலைக் களைந்ததை எடுத்துரைக்கின்றார்.

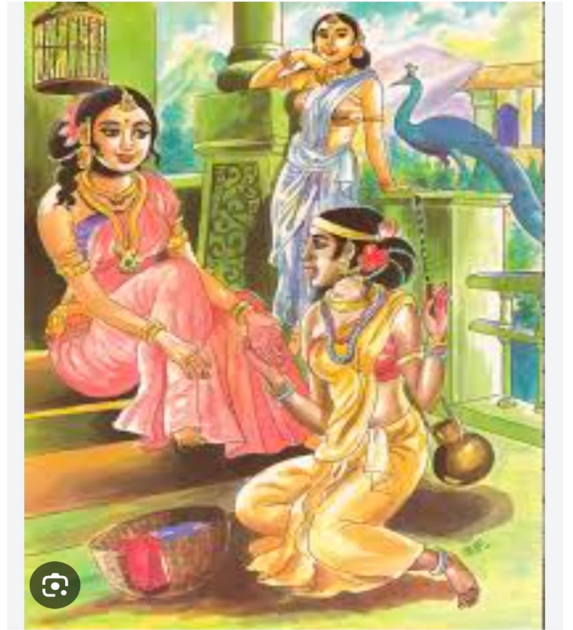
கைம்மைத் துயர்

பூதப்பாண்டியன் இறந்தான். அவனது மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு பெருந்துயருற்றாள். தன் கணவன் இறந்த பின்னர் உயிர்வாழ்வதா? என்று கருதி தீப்பாய்ந்து உயிர்விடத் துணிந்தாள்.

அப்போது கைம்மைத் துயர் எத்தன்மையது என்பதை,

“அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்திட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடைஇடைக் கிடந்த கைபிழி பண்டம்
வெள்ளட் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி ஆக
பரற் பெய்பள்ளிப் பாய்இன்று வதியும்
உயவல் பெண்டிரேம் அல்லேம்மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கு அரிதாகுகதில்ல. எமக்கு எம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென”
(புறம்.246)

என்று எடுத்துரைக்கின்றாள். சான்றோரே! அணிலின் மேலுள்ள வரிபோல் வரியை உடைய வெள்ளரிக்காயை அரிவாளால் அரிந்து இடப்பட்ட விதை.



அவ்விதை போன்றதும் நல்ல வெண்மையான மணம்மிகுந்த நெய் தீண்டப்படாததும், கீரை இடையிடையே பயின்று கையால் பிழிந்து கொள்ளப்பட்டதுமான நீர்ச்சோற்றுத்திரள். அதனுடன் வெண்மையான எள்ளுத்துவையலுடன் புளியுடன் சமைத்த வேளைக்கீரையையும் வேகவைத்து உணவாகக் கொண்டு உண்பர். கைம்மை மகளிர் இவற்றை உணவாகக் கொள்வதுடன் பருக்கைக் கற்கள் அமைந்த படுக்கையின் மீது பாயின்றிக் கிடப்பர்.

இத்தகைய கைம்மை நோன்பால் வருந்தும் பெண்டிராக யாம் விளங்கமாட்டோம். சுடுகாட்டில் உண்டாக்கியதும் கரிய விறகால் அடுக்கப்பட்டதுமான பிணப்படுக்கை உமக்கு அரியதாக இருக்கலாம். ஆனால் எங்களுக்குப் பெரிய தோளையுடைய எம் கணவன் இறந்தபிறகு மொட்டின்றி நிறைந்த இதழ் மலர்ந்த தாமரையை உடையதும் நீர் செறிந்ததுமான பெரிய பொய்கையும் தீயும் ஒரு தன்மைத்தே ஆகும்” என்று கைம்பெண்களின் துயரைத் தெளிவுறுத்துகின்றாள்.

பாயின்றிப் படுத்தல், உப்பில்லா வேளைக் கிரை உணவை உண்ணல் உள்ளிட்ட துன்பங்களைக் கைம்பெண்கள் அனுபவித்த கொடியநிலையைப் பெருங்கோப்பெண்டின் பாடல் தெளிவுறுத்தியிருப்பது நோக்கத்தக்கது.



சங்க மகளிரின் திருமணத்தில் இழை அணிகள் அணியப்பட்டன. கைம்மையில் இழை, வளை, தொடி களையப்பட்டன. கைம்மை வாழ்க்கையில் கூந்தல் களைதலில் மலர் நீக்கம் தானாகவே நடக்கிறது. திருமணத்தில் மங்கல மகளிர் வாழ்த்துகின்றனர். சங்க காலத்தில் கைம்மை மகளிர் வாழ்த்தியதாகவோ, நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டதாகவோ செய்திகள் இல்லை. கற்பு வாழ்க்கையில் விருந்தோம்பல் பண்பு சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது. இன்னாப்பொழுதில் பசலைக்கீரை, புல்லரிசி, வெள்ளைச்சாந்து,

பழஞ்சோறு உண்பது கைம்மைக்குரியதாக உள்ளது.

சிறுவயதிலேயே மணம்முடித்துக் கணவனை இழந்து, தலைமையிரை நீக்கி, வளையலைக் களைந்து, அல்லி அரிசியுண்ணும் கணவனை இழந்த பெண்டிர் நிலையைப் புறநானூற்றுப் பாடலில் (250) உவமையாகப் பயன்படுத்தித் தாயங்கண்ணியார் யாவரையும் கண்கலங்க வைத்துள்ளார்.

“குய்குரல் மலிந்த கொழுந்துவை அடிசில்
இரவலர்த் தடுத்த வாயில், புரவலர்
கண்ணீர்த் தடுத்த தண்நறும் பந்தர்,
கூந்தல் கொய்து, குறுந்தொடி நீக்கி,
அல்லி உணவின் மனைவியொடு, இனியே
புல்லென்றனையால் வளம்கெழு திருநகர்!
வாஞ்சோறு கொண்டு தீம்பால் வேண்ட
முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை
தனித் தலைப் பெருங்காடு முன்னிய பின்னே”

(புறம்., 250)

கைம்மைத் துயரினை அனுபவித்த பெண்ணினத்தைத் தவிர வேறு யாராலும் இவ்வளவு அழகாகப் பாட முடியாது என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

வீரம் செறிந்த பெண்டிர்

வீரம் நிறைந்தவர்களாகச் சங்காலப் பெண்டிர் இருந்தனர். முதல்நாள் போரில் தந்தையை இழந்தாள். இரண்டாம் நாள் போரில் கணவனை இழந்தாள், இன்றைய நாளில் போர் முழக்கம் கேட்டவர் தன் குடிப்பெருமையைக் காக்க எண்ணித் தன் குடிகாக்கும் ஒரே மகனுக்கு எண்ணெய் தடவி வெள்ளாடை உடுத்தி வேலைக் கையில் தந்து போர் முனைக்குச் சங்ககாலப் பெண் அனுப்பினாள் என்ற செய்தியை ஒக்கூர் மாசாத்தியாரின் புறநானூற்றுப் (279) பாடல் விளக்குகிறது.

“கெடுக சிந்தை, கடிது இவள் துணிவே,
மூதில் மகளிராதல் தகுமே,
மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை,
யானை எறிந்து, களத்து ஒழிந்தனனே,
நெடுநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்

பெருநிலை விலங்கி, ஆண்டுப் பட்டனனே
இன்னும், செருப்பறை கேட்டு, விருப்புற்று, மயங்கி
வேல்லைக் கொடுத்து, வெளிது விரித்து உடஇ,
பாறு மயிர்க்குடுமி எண்ணெய் நீவி,
ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்க என விடுமே”
(புறம்., 279)

நிறைவுரை

கணவனை இழந்த மனைவி
தீப்பாய்வதனைப் புறநானூற்றில் இரும்
பொய்கையும் தீயும் ஓரற்றே! என்ற பாடலில்
விளக்கப்பட்டுள்ளது. தன் இல்லத்தை
அடைத்தவர்களுக்கு விருந்தோம்பல் செய்ய
முடியாமல் தலைவன் இறந்துவிட்டபின்
அவனுடைய மனைவி தன் கூந்தலை கொய்தும்,
வளையலை களைந்தும், அல்லி அரிசியை
உண்ணாமல், துன்பநிலையை அடைந்தனர்.
சங்ககாலத்தில் கணவனை இழந்த பெண்கள்
மறுமணம் செய்து கொள்ளாமல் தம் உடலை
வருத்தும் நோன்பு பல மேற்கொண்டதும்
மனைவியர் தம் கணவர் பால் கொண்டிருந்த
ஆழமான அன்பையும் கணவனையே
வாழ்க்கையின் உயிராக மதித்து இருந்த
தன்மையையும் தெளிவாகின்றன. பெண்டிர்
யாருடைய வற்புறுத்தலும் இன்றி தாமே கைகை
நோன்பை நோற்றனர் என்பது புறநானூற்றுப்
பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

துணை நூற்பட்டியல்

1. இறையரசன், பா., தமிழர் நாகரிக
வரலாறு, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை,
முதற்பதிப்பு .1993,
2. எட்டுத்தொகை நூல்கள், நியூ செஞ்சுரி புக்
ஹவுஸ்
3. கே.கே.பிள்ளை, டாக்டர்., தமிழக வரலாறு
மக்களும் பண்பாடும், உலக தமிழாராய்ச்சி
நிறுவனம், சென்னை. மறுபதிப்பு: 2000
4. சாமிநாதையர், . உ.வே., புறநானூறு
மூலமும் உரையும், உ.வே.சா.நூலகம், 2014